

Čim novejša je pesen, tem dovršenejša je, misel jej je jasnejša, obzor širši, čuvstvo mirnejše in globokejše. V tej zbirki nahajamo odmevov z gor, z morja, povesti srcá, balade in preloge iz najbolj poznanih pesnikov. — Glavni ton teh pesnij je lirsk; vse je izdelano v dovršeni, skrbno izbrani in vedno prijetni obliki. — J. I. Kraszewskega „Wilczek i Wilzkowa“, povest iz XVIII. veka, izšla pri Gebethnerji in Wolffu v Varšavi, odlikuje se s humorom in filozofično satiro, kateri sta posebno svojstveni povestim Kraszewskega sploh. Isti pisatelj je izdal v Varšavi delce „O pracy“ (o delu), v katerem skuša priprostemu poljskemu narodu v lehkí in umljivi obliki podati pravi pojem o delu in veliki ceni njegovi. — V Varšavi je izšel na novo tretji zvezek poezij Czesława in poezije Hajote. — Jan Zacharyasiewicz je izdal pri Gubrynowiczu in Schmidtu v Lvovu dve noveli: „Jedna krew“ (kri) in „Pomyłka srca“ („Zmota srca“). Obe povesti se čítata jako lehkó in zanimivo, posebno druga, katera slika ljudi in čas v dobi napoleonskih vojsk. Stil je živ in bujen, pri tem pa še naraven in prijeten. — J. Bohdan, v Parizu živeči Nestor ukrajinskih pevcev, piše o zadnjič omenjeni povesti Henryka Sienkiewicza (gl. „Ljub. Zvon“ IV. 65) v zasobnem pismu tako-le: „Povest „Ogniem i mieczem“ (Z ognjem in mečem) čítam z nedopovedno radovednostjo. Ne dá se oporekati, da je (Sienkiewicz) pripovednik in pesnik prve vrste! Koliko tvoriteljne moči je tu, kako krasna je kompozicija, viteška in ob jednom mojsterski izvedena. Kaka globočina narodnega mišljenja! kako pridno in razumao je pesnik proučil najžalostnejšo in najtemnejšo dobo zgodovinsko. Domišljija, v resnici čarovna, odseva in kaže nam prekrasen kraj, običaje, postave in značaje staroslavnihi naših vojakov . . . In kako krasna, prekrasna je ta poljščina! . . . Sveža, pestra in priprosta; neprenehoma bliskajo po njej misli, ki užigajo, in izrazi novi, kateri s svojo primernostjo vzbujajo naše začudenje. Bog daj srečo pesniku na vspeh, narodu poljskemu na slavo . . .“ — Kako zeló se vse poljsko občinstvo zanima za ta roman, kaže posebno to-le: Varšavske gospé in gospice so pisale Sienkiewiczzu pismo, v katerem ga prosijo, naj sklene povest za junaka in junakinjo srečno! Pesnika se ve ta prošnja najlepših žen na svetu ne bode motila; on uboga in dá se voditi samó umeteljniškemu svojemu geniju! — Zagrebški „Vienac“ je počel v hrvatskem prevodu pri-
našati jedno najinteresantnejših povestij Sienkiewiczjih „Na marne“ (Uzalud). Kedaj se bo Slovencem podala kaka povest tega izvrstnega pripovednika? — r —

Ruska književnost. A. Pisemskij. Sočinenija. Posmertnoe polnoe izdanie. Spbg. Pod tem naslovom izhajajo zdaj zbrana dela glasovitega romanopisca, lani umršega, čegar slava se je razširila že tudi zunaj domovine njegove. Do sedaj sta izšla dva zvezka. — Zapadnoe vlijanie v novoj ruskoj literaturê. Sravniteljno istoričeskie očerki Aleksêja Veselovskago. Moskva. Članki v tej knjigi podani, bili so s prva natisnjeni v „Véstniku Evropy“ l. 1881—82; zdaj pa so bolj dopolnjeni in dovršeni. A. Veselovskij preiskuje rusko literaturo za poslednjih dveh stoletij. Že za Petra Velikega je bila v Moskvi velika nemška kolonija, ki je mnogo vplivala na tega reformatorja ruskega. Tedaj so že počeli potovati na zapad. Kar se je pod Petrom in prvimi nasledniki njegovimi stvarilo, bilo je večinoma vplivano od zapadnih literatur, nemške, francoske, angleške. Celó čisto narodna ruska literarna dela so postala po vplivu zapadnoevropskem; tako velja to o komedijah Fon-Vizina, o pesnih Krylóva in o tistih možeh sploh, ki so ustvarili rusko literaturo: o Radiščevu, Najkovu, Boltinu, Karámszinu, Púškinu, Lérmontovu, Turgénevu i. t. d.; še celó Gogolj, kateri ni znal nobenega zapadnega jezika, razven nekaj italijanščine, likal se je po Puškinovem vplivu.

K.